

Она је пуна света. Вече. Корзо. Групе посланика. Чиста је увек. Улице нивелисане. Оне главне. Периферија је турска као и увек. Али зато, што је земљиште оцедито и што се варош чисти, не можете нигде укаљати ногу. Горе гасне светиљке. Из једне мале кафане допиру гласови виолине. У џамију улазе правоверни. Чује се труба за вечеру војницима у касарни „Скендербег“.

Има неколико хотела: „Адријатик“, „Интернационал“ и т. д. Ја отседам у „Гранд-хотелу Мат“. Њега држи наш Пећанац Љаља Перола. И он и отац му и други брат говоре српски. Упознајемо се брзо. Ја сам новинар из Београда, који живи у Скопљу. То им се нарочито свиђа, што станујем у Скопљу. Али момак, који ме полива да се умијем, пита:

— Ама, јесте ли ви мајор Јелић?

— Јесам. А ко си ти?

— Ја сам Аџи из Папреника код Дебра. Е баш ми је мило. Хтео сам одмах да питам, па не смем. Знате ли колико ја вас добро познајем... И почињу успомене на Дебар.

— Е, добро, кад смо се упознали, да одеш и да нађеш Фићри-бега Далиба. Ја смо и он, знаш, били заједно одборници у Дебру, па кад је Пишкопеја остала у Албанији он се као тамо рођен кандидовао и сад је посланик.

— Знам га. Долази он к нама.

— И кажи му много „здрово живо“ од Афуз-Шерифа и Даута. И њему и Сали-оци. И да дође да се видимо.

Свршено је с мојим ореолом журналисте. И за Тирану сам од сутра мајор Јелић.

Док чекам Фићрија у ресторану „Мат“ чистом, светлом, с огледалима, с лепим прибором за јело по столовима, са салветима савијеним у нарочите фигуре, улазе млади албански чиновници избријани, испегланих панталона, с махрамицама извученим над горњим џеповима у капуту. А Љаља ми преводи јеловник и каже:

— Поред тога можете добити: „бечку шницлу“, „натур-шницлу“, бифтек, палачинке. На маслу, на масти... како хоћете.